

Arkadaşım Beyaz Melek

– B.YAZGAN · 29 Temmuz 2012

Bazı arkadaşlarım, okullarında hemşire olduğunu söyleyince içim gidiyor. Ne olur yani bizim okula da bir hemşire hanım gelse! Hastalandığımızda bize ilaç verse; öksürük ve tıksırıklar kesilse de rahat rahat ders işlesek. Ateşimiz çıkmasa, burnumuz akmasa, iyi olmaz mı?

Hemşirelerin kıyafetlerine bayılıyorum. Aman Allah'ım! O ne şıklık, o ne temizlik? Hemşire değil de sanki beyaz melek. Bir gün karşınıza Ceren Hemşire olarak çıkarsam sakın şaşırmayın...

Nihayet duam kabul oldu ve bizim okula da bir hemşire geldi. Hemşirenin her şeyi iyi güzel ama şırıngalar olmasa! İşte onlardan çok korkuyorum. Ne zaman revire gitsem bir şiir okuyarak giriyorum kapıdan:

İnciler dizeyim yoluna senin,

Sırmalar takayım koluna senin.

Bırak şırıngayı hemşire hanım,

Şuruplar yakışır eline senin.

Şiirimi duyunca, hemşire hanım gülmeye başlıyor ve güzelliği bir kat daha artıyor. Ben de içiyorum şurubu, kavuşuyorum sağlığıma.

Evet, her şey iyi gidiyor. Sağlıklı olunca derslerimde başarılı oluyorum. Elindeki şırıngayı sallayarak tane tane konuşan hemşire hanımın uyarılarına dikkat ediyorum:

- Fazla oynayıp da terlemeyin! Terleyince soğuk su içmeyin! Yemekten önce ve sonra elinizi iyice yıkamayı unutmayın!

Nasıl unutturum hemşire hanım? Yoksa çok fena yanar canım...

Üçüncü derse girmiştik ki arkadaşım Şebnem heyecanla geldi yanıma. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sesi titriyordu:

- Sınıfa aşı yapılacakmış, dedi.

Bu sefer ben titremeye başladım. Oturduğumuz sıra da bize eşlik etmesin mi? Baktım o da titriyor.

- Sana ne oldu sıra kardeş, dedim.

Gülmeye başladı:

- Bana bir şey olduğu yok. Sizin hâlinize güldüğüm için titriyorum, demesin mi?

Bak şu yaramaza! Biz canımızın derdine düşmüşüz; o, gülme keyfinde. İçimden "İnşallah sana da kocaman bir çivi çıkarlar!" demek geçti ama kıyamadım. Ben sırayla uğraşırken, Şebnem, sınıfa şöyle bir baktıktan sonra kulağıma fısıldadı:

- Kaçalım mı?

- Ne kaçması, nereye kaçalım?

- Eve, dedi Şebnem.

- Ama annelerimize ne diyeceğiz?

Titreyen bir sesle:

- Ko.. kolay, dedi. Okulda program vardı, erken bitince bizi eve gönderdiler deriz.

- Ama yalan söylemek hiç doğru değil...

Şebnem aceleyle:

- Orasına karışmam. Ben gidiyorum, demesiyle beraber çantasını alıp yürüdü.

Ben de düştüm peşine. Onunki can da benimki patlıcan mı? Zaten çok korkuyorum iğne vurulmaktan.

Neyse uzatmayalım, korka korka gittik eve...

Eskiden "Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış." Teknoloji geliştii ya, bizim mumumuz bir saatte söndü. Müdür yardımcısı Murat Bey, annemi telefonla arayınca foyamız çıktı ortaya. Annem, kolumdan tuttuğu gibi beni okula götürdü. Aşı sırası tam da bizim sınıfa gelmiş.

Beyaz melek, elindeki şırıngayı sallayarak konuşuyor:

- Arkadaşlar! Korkacak bir durum yok. Evet, iğne biraz acıtır ama sivrisineğin ısırması kadar. Eğer bu acıya katlanmazsanız, kat kat fazlasıyla karşılaşsınız.

Moral konuşmasından sonra aşı başladı. Kalbim küt küt atıyor. Nihayet sıra bana geldi. Annem ellerimden tuttu, ben gözümü yumdum... Gerçekten de beyaz melek doğru söylüyormuş. Sadece "Ay!" diyecek kadar canım yandı.

Şebnem'e ne mi oldu? Aşı olmaya gelmedi. Ağlayıp sızlayıp annesini ikna etmiş. O gün gelmedi ama bir hafta sonra yine gelmedi. Telefon edip sorduğumda, ateşler içinde yandığını, grip olduğunu söyledi.

- Keşke hiç kaçmasaydım, keşke geri dönseydim! Biliyor musun, hastalığım bulaşır diye kimse ziyaretime bile gelmiyor. Ben sizi ve öğretmenimi çok özledim diyerek hıçkırmaya başladı.

Arkadaşım beyaz melek haklı çıkmıştı. Onu boşuna sevmiyormuşum. Şey, kulağınızı yaklaştırır mısınız? Bir şey söyleyeceğim de. Şimdilik ona, "Hemşire hanım" diyorum. "Arkadaşım" dediğimi duyarsa belki kızar. Ama başta da söyledim ya! Bir gün Ceren Hemşire olunca ona rahatça "Arkadaşım beyaz melek" diyeceğim. O günün gelmesini ipele çekiyorum. Haydi, sağlıcakla kalın benim sevgili arkadaşlarım...